

[Hjortlund Christensen.]

Det er retsforbundets opfattelse, at loven er diskriminerende både for køber og sælger. Vi har her i vort lille Danmark en række organisationer, som varetager forbrugernes interesser og oplyser forbrugerne om mange fornuftige ting – et oplysningsarbejde, som selvfølgelig er velkomment, men som efter min mening ofte skyder totalt over målet. Det føles, som om erhvervslivet alt for ofte sættes i gabestok. Jeg vil gerne her kraftigt understrege, at det er forbrugeren, der sådan set bestemmer, hvad markedet har brug for. Hermed være ikke sagt, at der ikke produceres ting, som samfundet godt kan undvære. Vi må dog konstatere, at vi mennesker har vidt forskellige behov. Tænk blot på moden; for nogle mennesker er den ligegyldig, men for andre er det nærmest en livsbetingelse at følge den.

I konkrete situationer kan det være betænkeligt, at f. eks. en forsikringstager ikke er oplyst om risikoen ved ikke at have forsikringer. Jeg kunne fristes til at spørge, om forslagsstillerne ville være trygge ved, at en familie ikke har en almindelig, billig familieforsikring. Tænk på den økonomiske risiko, familien løber i en konkret situation.

For mig er en forsikringsagent i øvrigt en konsulent, og det tror jeg en forsikringsagent er for mange mennesker. Men det er måske hensigten, at bistandskontorerne skal til at holde øje med disse ting. Det er i al fald efter min mening en meget farlig udvikling.

Postordresalg og bogsalg på forskellige måder kan have nogle negative virkninger, men trods alt kan køberen dog orientere sig om tilbudene. Der er mange andre salgsmetoder, som jeg ikke kan acceptere, men uanset lovgivningen vil der altid i vort samfund være både købere og sælgere, der ikke lever op til den regulære linje, som de fleste af samfundets borgere følger.

Den risiko, det er at være menneske, har tendens til at udvikle mennesket i retning af, at det kan begå sig, og den må ikke fjernes.

Vi kan fra retsforbundets side ikke medvirke til dette lovforslags gennemførelse, og vi vil overveje at stille ændringsforslag ved anden behandling.

Melchior (CD):

I forlængelse af mit partis ordførers indlæg her vil jeg gerne konstatere, at man ikke behøver at være fremskridtsmand for at føle, at

dette forslag er alt for vidtgående. Forslaget kunne med et vist held have været behandlet sammen med det næste forslag, vi skal behandle, nemlig lovforslaget om overformynderiet; der er blot den forskel, at det næste lovforslag drejer sig om nedlæggelse af overformynderiet, mens der her er tale om indførelse af overformynderi.

Jeg har især ønsket at tage ordet for at imødegå den fremstilling, som socialdemokratiets ordfører, fru Tove Lindbo Larsen, har givet her. Det er kendte toner, idet man forsøger at sætte et skel op mellem erhvervslivet og forbrugerne, som om det var to fjendtlige hinanden modstående størrelser, og som om det var entydige størrelser, hvad det aldeles ikke er. Erhvervslivet er en integreret del af samfundet med rødder og forgreninger til de allerfleste hjem i dette samfund, og hvad forbrugere angår, ja, så er vi vel alle forbrugere for Herren, men danske forbrugere er ikke nogle uvidende stakler, der skal lægges i kuvøse, således som man forsøger det her. Vi har telefoner, de fleste af os, og dørklokker næsten alle sammen, netop for at der skal kunne ringes på dem og tages kontakt, og – som selv den kommunistiske ordfører, fru Tove Jørgensen, sagde – vi har vel lov at tale med hinanden. Jeg tror, de fleste voksne mennesker kan være tjent med det.

Når misbrug kan finde sted, o.k. så skal der være fortrydelsesmulighed, 10 klager kan jo medføre 10 avisartikler og 10 gange 5 minutter i Forbrugerrådets radioudsendelser, mens 1.000 eller 10.000 eller 100.000 tilfredse forbrugere dårligt nok kan medføre en eneste artikel. Afgørende er, at misbrug kan luges bort; at det kan finde sted, må kun i nødstilfælde føre til forbud.

Nu har mange udmærket talt forsikringsbranchens sag, så jeg vil gerne tage mig af fru Ebba Stranges tvivl med hensyn til aviserne. Ikke at jeg mener, aviser ikke også burde kunne falbydes ved dørene – det mener jeg – jeg er bare forbavset over den distinktion i forbindelse med forskellige former for det trykte ord. Aviser må man ifølge lovforslaget gerne sælge ved dørene, men ikke tidsskrifter, ugeblade og bøger. Det vil altså sige, at publikationer som min-avisen og Land og Folk må man gerne falbyde, men ikke værker af H. C. Andersen eller Johannes V. Jensen og mange andre, der kunne nævnes. Jeg er højst forbavset over, at man er kommet til et sådant resultat.

Endelig vil jeg gerne anføre, at man bør